

Arrest

nr. 277 711 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot was eerst op 5 januari 2007 in het huwelijk getreden met een Belgische, S.Z. Hij betrad op 8 juli 2007 het Belgische grondgebied en diende in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote een aanvraag tot vestiging in. Hij werd op 7 april 2008 in het bevolkingsregister ingeschreven en verkreeg op 20 februari 2009 een F+ kaart.

1.2. Op 7 november 2008 scheidde verzoeker uit de echt. De echtscheiding van dit huwelijk werd in 2013 overgeschreven in de Belgische registers.

1.3. Op 3 mei 2015 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde het huwelijk nietig gezien dit een schijnhuwelijk uitmaakte.

1.4. De F-kaart van verzoeksters echtgenoot werd ingetrokken op 26 november 2018.

1.5. Op 26 november 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven aan verzoeksters echtgenoot.

1.6. Eveneens werd op 26 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf genomen ten aanzien van verzoekster die een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar echtgenoot met wie ze ondertussen gehuwd was.

1.7. Op 11 december 2020 diende verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. Deze aanvraag werd op 13 juli 2021 onontvankelijk bevonden. De beroepen die werden ingesteld tegen deze beslissing werden verworpen bij arrest nr. 264 151 van 24 november 2021 en bij arrest nr. 266 083 van 23 december 2021.

1.8. Verzoekster diende samen met haar echtgenoot op 11 december 2020 en op 8 juni 2021 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Deze aanvragen werden op 14 juni 2022 onontvankelijk bevonden. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 277 709 van 22 september 2022.

1.10. Op 14 juni 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [A.,G.]

geboortedatum: [...]1989

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Noord-Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

A.J. , geboren op 17.05.2015, nationaliteit: Noord-Macedonië

A.J., geboren op 16.02.2018, nationaliteit: Noord-Macedonië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 11.12.2020 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

1.11. Op 14 juni 2022 trof verweerder tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd verworpen bij arrest nr. 277 709 van 22 september 2022.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- ARTIKEL 3, 6, 28 EN 29 IVRK
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL”.

Zij betoogt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoekster diende op 11 december 2020 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 14 juni 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aange-gaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaat-regel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt

beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderings-beslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster haar persoonlijke situatie aangehaald, zoals dit ook blijkt uit de stukken uit het administratief dossier.

In het bijzonder wees de verzoekende partij op haar langdurig verblijf in België, haar binding met België en de situatie van haar gezin, waaronder de situatie van haar twee minderjarige kinderen.

De verzoekende partij behoort tot een gezin (moeder en vader) met twee minderjarige kinderen. De moeder van het gezin is mevrouw [A.G.], geboren [in] 1989 te Skopje, hebbende de nationaliteit van Noord-Macedonië, terwijl de vader van het gezin de heer [A.M.] is, geboren [in] 1984 te Veles, hebbende de nationaliteit van Noord-Macedonië. Beide partners zijn getrouwd op 31 mei 2013.

Zij hebben twee minderjarige kinderen. [Ja.] werd geboren [in] 2018 te Aalst, doordat beide ouders toen reeds in België verbleven. Zij was nooit eerder verblijvende of woonachtig in Noord-Macedonië. [Ju.] werd geboren [in] 2015 te Skopje. Zij heeft de nationaliteit van Noord-Macedonië, hetgeen blijkt uit haar voorgebracht internationaal paspoort. Zij kwam met haar moeder naar België op 11 juli 2017 en verblijft derhalve, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, bijna vier jaar in België.

Beide kinderen zijn schoolgaand in de Sint Maarten Basisschool Moorselbaan te 9300 Aalst, Moorselbaan 128. Zij groeiden op in België. Zij hebben geen binding met Noord-Macedonië. Het volledige gezin is verblijvende te 9300 Aalst, [...].

Beide minderjarige kinderen verbleven steeds bij hun moeder. De oudste dochter van het gezin [Ju.] verbleef na haar geboorte bij haar moeder en in Macedonië en kwam vervolgens, op 11 juli 2017, samen met haar moeder naar België toe. Ook hun jongste dochter [Ja.] verbleef steeds bij haar moeder, vanaf haar geboorte. Dit benadrukt de bijzonder band die verzoekster heeft met haar kinderen.

De moeder van het gezin zorgt voor het huishouden en de zorg voor de kinderen.

De leeftijd van de kinderen maakt dat de minderjarige kinderen in belangrijke mate afhankelijk zijn van hun ouders, zoals hun moeder (verzoekster). Verzoekster heeft dan ook een belangrijke rol binnen het gezin, in het bijzonder naar zijn kinderen toe (haar twee minderjarige dochters).

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de moeder van het gezin genoodzaakt wordt om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige kinderen. Hierdoor zouden ook de minderjarige kinderen genoodzaakt worden om te verhuizen naar Noord-Macedonië om de gezinsbanden niet te laten doorbreken. De bestreden beslissing stelt ook expliciet dat de moeder dient vergezeld te worden van de twee minderjarige kinderen (zie de vermelding in de bestreden beslissing onder de noemer "zij dient vergezeld te worden door"; stuk 1).

Het opleggen van een terugkeerverplichting aan verzoekster is in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige kinderen.

De minderjarige [Ju.] is verblijvende in België sinds 11 juli 2017, d.w.z. het grootste en meest belangrijke deel van zijn leven ([Ju.] werd geboren [in] 2015 te Skopje). Zij groeide verder op in België. De minderjarige [Ju.] is alhier schoolgaand en heeft alhier haar sociale banden ontwikkeld. Noord-Macedonië is voor de minderjarige [Ju.] een onbekend land, alwaar zij enkel in haar eerste twee levensjaren verbleef (zonder herinneringen).

De minderjarige [Ja.] werd geboren [in] 2018 te Aalst. Zij verbleef steeds in België en groeide alhier op. Haar volledige vertrouwde omgeving en sociale banden heeft zij in België ontwikkeld, waardoor Noord-Macedonië voor haar een onbekend land is.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig door met de situatie van de minderjarige kinderen in België onvoldoende rekening te houden. Zelfs indien de ouders zich bewust dienden te zijn van hun illegaal verblijf in België, dan nog doet dit geen afbreuk aan de primaire belangen van de minderjarige kinderen. Door de langdurige afwezigheid uit Noord-Macedonië is het bovendien niet aannemelijk dat

verzoekster met haar twee minderjarige kinderen zonder meer zou kunnen opgevangen worden binnen haar familiaal netwerk. De minderjarige kinderen hebben door hun verblijf in België geen binding met hun familie in Noord-Macedonië.

De omgeving alwaar de minderjarige kinderen zijn opgegroeid, is bovendien op geen enkele manier te vergelijken met Noord-Macedonië, waardoor hun belangen ernstig worden geschaad bij een verplichte terugkeer. Enkel de minderjarige [Ju.] verbleef tijdens haar eerste twee levensjaren in Noord-Macedonië. Sindsdien verblijft zij in België. Hierdoor is Noord-Macedonië voor de minderjarige [Ju.] een onbekend land. De waarden en normen die er heersen zijn voor haar vreemd, waardoor dit een bijzonder zware impact heeft op de minderjarige bij een noodgedwongen terugkeer naar Noord-Macedonië. Voor de minderjarige [Ja.] is dit niet meer uitgesproken, omdat zij geboren werd in België en alhier is opgegroeid. Zij was nooit eerder in Noord-Macedonië.

Deze belangen werden dan ook onvoldoende overwogen door de gemachtigde.

De minderjarige kinderen zouden bovendien verplicht worden om hun scholing en begeleiding in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dit conflicteert manifest met de noodzaak om voor een onbekende tijdsperiode terug te keren naar een voor de minderjarige kinderen onbekend land, zoals gesteld in de bestreden beslissing. Deze belangen werden dan ook onvoldoende overwogen door de gemachtigde, terwijl de minderjarige kinderen gedwongen worden om hun moeder te vergezellen naar Noord-Macedonië toe.

Dit is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat de minderjarige kinderen nog kwetsbaarder zijn dan een "modaal" kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat de minderjarige kinderen hun zijn omgeving moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedings-traject niet kan worden verdergezet. De bestreden beslissing stelt immers expliciet dat de moeder van het gezin dient vergezeld te worden van de twee minderjarige kinderen naar Noord-Macedonië toe (zie de vermelding in de bestreden beslissing onder de noemer "zij dient vergezeld te worden door"; stuk 1).

De gedwongen terugkeer vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van de jonge kinderen van het gezin.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen [Ja.] en [Ju.].

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In casu kan door verweerder niet worden verwezen naar de genomen beslissing van 14 juni 2022, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM (evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK) en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de

beschermde private belangen van verzoekster) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoekster, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoekster moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Noord-Macedonië na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoekster illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terug keer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dat ook niet dat verzoekster het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoekster dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoekster dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM, evenals artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd als de op dezelfde dag getroffen en betekende beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard zou worden vernietigd (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). Dit heeft enkel tot gevolg dat een op illegale wijze in het Rijk verblijvende vreemdeling een openstaande aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen heeft, en niet meer dan dat. Dit beïnvloedt niet zijn illegale verblijfssituatie. Verzoekster kan ter ondersteuning van haar betoog niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad die op een andere kwestie betrekking heeft. Het aangehaalde arrest van de Raad heeft immers betrekking op de gevolgen van een vernietiging van een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Alleszins werd de in punt 1.9. bedoelde beslissing niet vernietigd.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder op om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het gezinsleven, het belang van het kind en de gezondheidstoestand. In het administratief dossier bevindt zich een nota met de volgende evaluatie in het licht van voormeld wetsartikel, waaruit blijkt dat verweerder is tegemoet gekomen aan de door deze bepaling opgelegde verplichting:

"Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind:

hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden worden van hun ouders en daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

2) Gezin- en familieleden:

de bestaande gezinseenheid blijft behouden, daar geen enkel gezinslid over legaal verblijf beschikt.

Ze tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.

3) Gezondheidstoestand: geen elementen”

2.6. Alleszins kan de bestreden beslissing niet los worden gezien van de in punt 1.9. bedoelde beslissing, die samen met de bestreden beslissing werd getroffen en betekend. In deze beslissing werd zeer omstandig gemotiveerd aangaande de elementen betreffende verzoeksters persoonlijke situatie en die van haar gezinsleden en in het bijzonder van haar minderjarige kinderen die verzoekster samen met haar echtgenoot had aangehaald in de punt 1.8. bedoelde aanvraag en die zij herhaalt in haar verzoekschrift. De Raad ziet niet in waarom verweerder nog eens dezelfde motieven moet overnemen in het bevel om het grondgebied te verlaten of welk voordeel verzoekster hieruit zou halen. Verzoekster kent de motieven van de in punt 1.9. bedoelde beslissing vermits zij deze heeft aangevochten.

2.7. Verzoekster benadrukt de situatie van de schoolgaande minderjarige kinderen en stelt dat ze geen band hebben met Noord-Macedonië, maar in de in punt 1.9. bedoelde beslissing kan het volgende worden gelezen:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Noord-Macedonië niet in staat zouden zijn om op een menswaardige manier zorg te dragen voor hun minderjarige kinderen. Betrokkenen maken dit echter op geen enkele manier aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat hun oudste kind in Noord-Macedonië geboren is en pas op 11.07.2017 samen met haar moeder naar België komt. Ook mijnheer keerde terug naar Noord-Macedonië, namelijk minstens van 18.08.2014 tot 01.08.2016 (periode waarin hij afgevoerd was van ambtswege in België) om voor zijn zieke vader en minderjarige broer te zorgen, volgens zijn eigen verklaringen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst, bestaande uit de zus en drie broers van mijnheer en twee zussen van mevrouw. Op 18.11.2020 verklaarden betrokkenen tijdens hun SEFOR terugkeergesprek dat zij beiden nog steeds contacten hadden met hun familieleden in het land van herkomst. Betrokkenen tonen dan ook op geen enkele manier aan dat zij in menonwaardige omstandigheden terecht zullen komen bij een terugkeer. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in menonwaardige omstandigheden terecht zullen komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun jongste dochter in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van hun oudste kind (sinds 01.09.2021) steeds plaats vond in illegaal verblijf, hun jongste dochter heeft de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontczgd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk zeven jaar en vier jaar), dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM

27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Noord-Macedonië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Noord-Macedonië niet zouden kunnen aansluiten of starten op school. Hoewel het jongste kind niet in Noord-Macedonië is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Noord-Macedonië. Verzoekers hebben immers de Noord-Macedonische nationaliteit en zijn in Noord-Macedonië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Noord-Macedonische taal en cultuur hebben bijgebracht. Zeker gelet op het feit dat mevrouw nooit enig verblijfsrecht van onbeperkte of beperkte duur heeft gehad in België heeft gehad en mijnheer zijn verblijfsrecht verloor bij beslissing dd.26.11.2018 en zich sindsdien in illegaal verblijf bevindt.”

2.8. De in punt 1.9 bedoelde beslissing bevatte ook een afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkenen beroepen zich tevens op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen op het Belgische grondgebied verblijven. De bestaande gezinseenheid met hun beide kinderen blijft volledig behouden aangezien geen enkel gezinslid beschikt over enig verblijfsrecht en zij allen gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij over een ruim familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst waarmee zij regelmatige contacten onderhouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat mevrouw ter staving van haar sociale banden zes niet identificeerbare getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wat mijnheer betreft, mag aangenomen worden dat hij gezien zijn legale verblijf van 08.11.2007 tot 26.11.2018 (hoewel niet ononderbroken) wel degelijk banden heeft opgebouwd met België, niettegenstaande hij hiervan, bij huidige aanvraag 9bis, slechts zeer beperkte bewijzen voorlegt. Verder blijkt uit het administratief dossier dat redelijkerwijs mag aangenomen worden dat mijnheer nog hechte banden heeft met Noord-Macedonië. Zo blijkt hij minstens van 18.08.2014 tot 01.08.2016 naar Noord-Macedonië te zijn teruggekeerd om voor zijn vader en minderjarige broer te zorgen en dit ondanks het feit dat hij op dat ogenblik reeds meer dan zes jaar in België verbleef. Ook om te huwen met zijn huidige echtgenote keerde hij in 2013 terug naar Noord-Macedonië, ondanks zijn legale verblijf in België. Betrokkene heeft dus wel degelijk nog sterke banden met het land van herkomst ondanks zijn legale verblijf in België. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de

vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2.9. Verzoekster kan aan de geciteerde overwegingen geen afbreuk doen, noch door opnieuw te wijzen op dezelfde reeds beoordeelde elementen, noch door een betoog te herhalen dat reeds werd ontwikkeld tegen de in punt 1.9 bedoelde beslissing m.i.v. dezelfde artikelen van het IVRK en de *“primaire en private belangen van de minderjarige”* waaraan afbreuk zou worden gedaan omdat ze niet voldoende werden overwogen door verweerder, noch door haar theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM.

2.10. De Raad ziet niet in en verzoekster legt ook niet uit waarom gezien de in punt 1.9. bedoelde beslissing bij terugkeer naar het herkomstland het opvoedings- en schooltraject van de minderjarige kinderen niet kan worden verdergezet of waarom het gezin aldaar geen stabiliteit of continuïteit zou kennen. Het is duidelijk dat verzoekster een terugkeer naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen niet aangewezen acht en haar leven verder wil uitbouwen alhier en haar kinderen naar Belgische scholen wil laten gaan, maar dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het staat verzoekster vrij om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen, zodat de minderjarige kinderen niet tijdens de schoolweken maar wel tijdens een schoolvakantie kunnen terugkeren naar hun herkomstland en hun scholing aldus niet abrupt wordt afgebroken.

2.11. Verzoekster betoogt dat de in punt 1.9. bedoelde beslissing niet te vereenzelvigen valt met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat de motivering ervan niet automatisch kan worden doorgetrokken naar het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij benadrukt dat de finaliteit van de twee beslissingen verschillend is en dat een aparte motivering is vereist. Verzoekster zoekt spijkers op laag water (cf. RvS 4 januari 2016, nr.11.698 (c)). Er kan niet worden ontkend dat in de in punt 1.9. bedoelde beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen betreffende haar situatie en haar gezinsleven, waaronder twee schoolgaande minderjarigen, geen buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen in België indient. Dit impliceert een terugkeer naar het herkomstland voor haar en gezinsleden, onder wie haar twee minderjarige kinderen. Er is dan ook geen reden om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat net dergelijke terugkeerverplichting ook effectief oplegt, nogmaals te motiveren over deze elementen.

2.12. Aangezien de bestreden beslissing geldt voor haarzelf en haar kinderen, kan verzoekster niet dienstig opwerpen dat zij als moeder van het gezin wordt genooddaakt het grondgebied te verlaten en dat dit een belangrijke impact heeft op het gezinsleven en de primaire belangen van de minderjarige kinderen die dan ook zouden worden genooddaakt om België te verlaten om de gezinsbanden niet te doorbreken, wat in strijd zou zijn met hun belangen. Ook de echtgenoot van verzoekster en de vader van haar minderjarige kinderen moet het land verlaten door de in punt 1.11. bedoelde beslissing. De hogervermelde nota in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelde dan ook terecht: *“2) Gezin- en familieleven: de bestaande gezinseenheid blijft behouden, daar geen enkel gezinslid over legaal verblijf beschikt”*.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA